

บทโครงร่าง (Story Outline) ภาพยนตร์ เรื่อง “เขาหาว่าผมบ้า” (Illusions)

ผู้เขียน: สุทิน ขาวหินฟ้า, film school. โทร. 08 9644 1048

tel. & id.Line 0882919232
sudin.expert@yahoo.com

ความยาวเรื่อง: 95 นาที

วัน เดือน ปี: 5 กรกฎาคม 2556

แนวคิดของเรื่อง (theme) : ผู้ป่วยที่จิตอยู่ในประเภท โรคหลงผิด (Delusional Disorder) มีอาการหูแว่ว (Auditory Hallucination) และเห็นภาพหลอน (Visual Hallucination) เขาจะไม่ยอมรับว่าตนเองป่วย เขาจะเชื่ออยู่ตลอดเวลาว่า สิ่งรอบข้างประจำวันของเขาคือเรื่องจริง เขาคิดว่าถูกปองร้ายโดยใครบางคน แม้ว่าภายนอกจะดูไม่ออกว่าเขาผิดปกติ ถ้าเขาโชคดีได้พบแพทย์และได้รับการรักษาอย่างถูกวิธี ก็อาจทำให้หายจากโรคได้ ซึ่งตอนท้ายของเรื่อง เขาเริ่มรู้ตัวแล้วว่าเขाप่วย

แนวภาพยนตร์ (genre) : จิตเภท (psychology)

ประโยคหลัก (premise): “เกิดอะไรขึ้นกับผม ทำไมทุกคนไม่เชื่อว่า ผมถูกปองร้าย ทั้งๆ ที่ผมก็ถูกทำร้ายจริงๆ จากใครบางคน จนได้รับบาดเจ็บ”

เรื่องย่อ (synopsis):

ผมมีอาชีพรับจ้างอิสระ ปกติผมทำงานทุกวันตามคำสั่ง แต่มีงานอันหนึ่งที่เปลี่ยนชีวิตของผม คือผมได้รับคำสั่งให้ไปปรับบุคคลคนหนึ่งที่ทำผิด ซึ่งผมมารู้ภายหลังว่าคือคนร้าย ที่ถูกว่าจ้างให้มาฆ่าผม ขณะที่ผมก็ได้รับข้อความข่มขู่จะฆ่า หว่าผมเป็นผู้กับเมียของเขา ผมจึงสืบหาความจริงว่าศัตรูของผมเป็นใคร โดยความช่วยเหลือของนายท่า และ เพื่อนนิรนามผู้หนึ่ง ในที่สุดผมก็เผชิญหน้ากับเขา เราต่อสู้กัน แต่เรื่องจบลงตรงที่ตำรวจและหมอกล่าวหาว่าผมเป็นบ้า และทำร้ายตัวเอง บุคคลที่ผมกล่าวถึง ไม่ว่าจะเป็นนายท่า เพื่อนนิรนาม หรือศัตรู ไม่มีอยู่จริง เป็นเรื่องที่ผมสร้างขึ้นเองในสมอง.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

องก์ 1: 5 นาที

ผมชื่อ นนทวัฒน์ หรือ นน ผมมีอาชีพรับจ้างอิสระ ไม่ใช่แท็กซี่ ไม่มีสังกัด รับส่งของ ส่งข่าว และส่งคน เกร็ดคิดของผมคือ ส่งของครบถ้วน ถึงที่ ตรงเวลา และปลอดภัย โดยที่ไม่ต้องมีประกันภัย แต่ค่าบริการแพงหน่อย ซึ่งลูกค้าก็ยอมรับได้ เพราะผมเป็นบุคคลเพียงคนเดียวที่รู้เส้นทางลัดทางเลี้ยวทุกซอกทุกมุมในเมืองนี้ และต่างพื้นที่ แต่ละทำให้ผมมีเงิน และมีผู้หญิง

ครั้งหลังสุด ผมเกือบจะมีปากเสียงกับนายจ้างคนหนึ่ง ที่ไม่จ่ายค่าแรงผม หว่าผมส่งของให้ผิดคน แต่ซึ่งมันเถอะตั้งแต่ทำงานนี้มา ถูกโกงสักครั้งก็ไม่เห็นจะเป็นไร

ผมได้รับคำสั่งจากชาวนิรนามผู้หนึ่ง ให้ขับรถไปรอรับผู้โดยสารคนหนึ่งที่ทำผิด (อยู่ติดกับคลินิก) โดย

เขาจ่ายเป็นค่าจ้างล่วงหน้า ผมจะรู้ว่าใครคือใครเมื่อเขาจะเป็นฝ่ายมาหาผมเอง ผมจึงไปพบนายท่า นายท่า
ขอคูหลักฐาน ผมเอาหลักฐานให้ดู แล้วให้เข้าคิวรอ

องค์ 2: 55 นาที

ระหว่างรอ ผมมีโอกาสรู้จักกับคนหนึ่ง ซึ่งแสดงตนเป็นมิตรกับผม **เขาชื่อ** และให้ที่อยู่ผมไว้ ผมรอ
อยู่นานก็ไม่เห็นมีใครมา แต่มีเสียงโทรศัพท์จากนายจ้างนิรนามว่า วันนี้เขาขอเลื่อนนัด พรุ่งนี้ให้มาใหม่

ต่อมา ผมได้รับข้อความลึกลับ มีคนชู่จะฆ่าผม ที่ผมไปยุ่งกับเมียของเขา ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่าผู้หญิงที่ผมคบ
ด้วยเป็นเมียของใคร เพราะผมก็มีผู้หญิงหลายคน

ผมกลัวใจที่มีเหตุการณ์ชู่ฆ่า จึงนัดพบกับคนหนึ่งที่เคยให้ที่อยู่ไว้ และขอคำแนะนำจากเขา ผม
วิเคราะห์จากคำบอกเล่าของเขาว่า คนที่ผมได้รับคำสั่งให้มารับนั้น อาจเป็นมือปืนที่ผมไม่รู้จัก และมันก็ไม่
รู้จักผม แต่มันได้รับคำสั่งจากผู้อยู่เบื้องหลัง ให้มาฆ่าผม

ผมไม่แน่ใจ จึงไปหานายท่า ขอร้องให้เขาคอยแจ้งเบาะแสให้ผมรู้ว่า คนที่ผมมารับนั้นเป็นใคร และอยู่
ที่ไหน

วันต่อมา ผมก็ได้รับคำสั่งจากชายนิรนามคนเดิม ให้ไปรับผู้โดยสารคนเดิม โดยเขาจ่ายเงินล่วงหน้า
เหมือนเช่นเคย แต่ผมก็ผิดหวัง ไม่พบใครเลย ผมจึงขับรถกลับไปที่พัก

ไม่นานผู้โดยสารนิรนามผู้หนึ่งที่ปรากฏตัวหลังจากที่ผมขับรถออกไปแล้ว เขาทำตัวคุ้นเคยกับนายท่า
เช่นเดียวกับผม และเขาชู่บังคับนายท่าด้วยว่า ให้คอยบอกเขาว่า ผมเป็นใคร กำลังทำอะไรอยู่ ทำให้นายท่า
สงสัยว่าอาจเป็นคนร้ายก็ได้

นายท่าไม่อยากรุ่นกับเรื่องวุ่นๆ ของผม จนผมรู้สึกว้าว ะยะหลังนายท่าไม่ค่อยจะเป็นมิตรสักเท่าไร
และ คนร้ายก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน

ทุกครั้งที่ผมไม่สบายใจ เพื่อนลึกลับที่เคยให้ที่อยู่ผมไว้ ก็จะมาให้ผมเห็น และคอยเป็นเพื่อนพาผมไป
ดื่มให้หายกลัว หายกลัวใจ

หลายครั้งแล้วที่ผมขับรถมาที่ท่ารถ เพื่อมาสืบเบาะแสของคนร้ายที่จะฆ่าผม และคนร้ายก็มาที่นี่
เช่นเดียวกับผม แต่ก็ลากับผมทุกครั้ง แม้ละก็ผมรู้ความต้องการของมันแล้ว เรื่องอะไรจะโผล่หน้าให้มัน
เห็น เขาถึงกับหัวเสียและจะทำร้ายนายท่า คราวนี้เขาชู่จริงจัง คราวหน้านายท่าจะต้องหลอกล่อให้ผมเจอกับ
เขาให้ได้

ขณะที่ผมกำลังอยู่กับผู้หญิงของผมคนหนึ่ง ผู้ช่วยลึกลับก็แอบมาพบผม และบอกว่าเขาไปคุยกับนาย
ท่ามา รู้แล้วว่า คนที่จ้างปองร้ายผมเป็นใคร และเขามักจะไปที่นั่นในเวลาใด

คืนถัดมา ผมทนรอไม่ได้ จึงแอบมาดักรอที่หลังท่ารถ และผมก็เป็นฝ่ายเห็นเขาก่อน ในขณะที่เขา
กำลังพูดโทรศัพท์กับคนหนึ่ง ซึ่งผมเดาเอาว่าเขาคุยด้วย คือคนเดียวกับนายจ้างนิรนามนั่นเอง ทำให้
ผมปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมด ตั้งแต่ผมได้รับข้อความชู่เรื่องผู้หญิง และถูกว่าจ้างให้มารับศัตรูเพื่อกำจัดผม

โดยผู้ว่าจ้างคือคนคนเดียวกัน มิน่าละเขาจึงยอมจ่ายเงินล่วงหน้าให้ก่อน เพื่อให้ผมตายใจ

เมื่อเผชิญหน้ากับเขาตัวต่อตัว ผมเพิ่งรู้นี่เองว่า เขาก็มีรูปร่างไม่ต่างจากผมสักเท่าไร จึงเกิดการต่อสู้กัน ข้าวของล้มระเนระนาด ผลการต่อสู้ เขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้หนีรอดไปได้ และทิ้งรอยเลือดไว้บนพื้นเป็นทาง แต่ร่างกายของผมนั้นก็ยับเยินพอๆ กัน จึงไม่อาจตามมันไปได้ ขณะนั้นเพื่อนลึกลับของผมก็โผล่มาพอดี ผมรู้สึกไม่พอใจจริงๆ ที่ทำไมเขามาเสนอหน้าเอาตอนนี้ เขาน่าจะมาก่อนหน้านี้จะได้ช่วยจับมันส่งตำรวจ

จากนั้นผมก็พาร่างที่ยับเยินไปแจ้งความที่สถานีตำรวจว่าถูกทำร้าย ตำรวจบันทึกแจ้งความไว้ก่อน และบอกว่าพรุ่งนี้เช้าให้มาให้การที่สถานีอีกครั้ง

รุ่งเช้าสิ่งแรกที่ผมจำเป็นต้องทำก่อนคือ ไปหาหมอที่คลินิกที่อยู่ใกล้ๆ ดูเหมือนว่า หมอกับผู้ช่วยหมอกำลังรอผมอยู่พอดี ราวกับว่าเขารู้ล่วงหน้าว่าผมจะพาร่างอันยับเยินมาพบเขา

ในขณะที่เขาทำแผล ตรวจสภาพร่างกายของผม หมอก็ตอบถามผม เหมือนผมเป็นคนไข้ประจำ ทั่วๆ ที่ผมเพิ่งมาหาหมอร้องครั้งแรก ทำไมเขาจึงรู้เรื่องของผมดี และพยายามบอกผมว่า สิ่งที่ผมเห็นกับสิ่งที่ผมทำนั้นเป็นเพราะผมทำตัวเอง แต่ผมไม่เชื่อ ผมจึงเล่าความจริงให้หมอฟังอีกรอบ แต่ดูเหมือนว่าหมอรู้สึกเฉื่อยชา กับสิ่งที่ผมเล่า

(climax) ผมไปให้การกับสารวัตรสืบสวนสอบสวนที่สถานีตำรวจตามนัด ผมให้การหมดเปลือกว่า ก่อนหน้านั้น ผมถูกขู่ฆ่าถ้าผมยังไม่เลิกยุ่งกับผู้หญิงของเขา ผมจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่าผู้หญิงคนไหนเป็นเมียของใคร ก็พวกเธอเหล่านั้นมาบริการผมเอง และในที่สุดผมถูกลอบทำร้าย ทุกอย่างเหมือนถูกวางแผนไว้หมดแล้ว แต่ตำรวจไม่เชื่อ และบอกผมว่า จากการไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ ไม่มีร่องรอยคนร้าย ไม่มีรอยเลือดของคนร้าย จะมีก็แต่กองเศษไม้ของโต๊ะเก้าอี้เก่าที่ชำรุดแล้ว แต่ผมก็ไม่เชื่ออยู่ดี ขณะนั้นมีโทรศัพท์แทรกเข้ามา สารวัตรขอตัวไปรับสาย ลักครู่ก็กลับเข้ามาใหม่ พร้อมกับสุมเอาภาพคนร้ายมาให้ผมดู ... นั่นเลย เขาคนนั้นนั่นแหละคือคนร้ายที่ทำร้ายผมเมื่อคืนนี้

ตำรวจมองหน้ากัน และบอกกับผมว่า ชายในรูปนั่นก็คือตัวผม นี่ตำรวจเล่นเกมบ้างอะไรกับผม จากนั้นก็เอาอีกรูปหนึ่งมาให้ผมดู และขอให้ผมชี้รูปถ่ายของนายท่า ว่าเป็นคนไหน ผมก็ให้ความร่วมมือกับตำรวจโดยดี ตำรวจก็มองหน้ากันอีก และตำรวจนายหนึ่งพูดว่าผมคงเป็นบ้าไปแล้ว ก็คนในรูปที่ผมชี้มันนั่นคือหมอกที่คลินิกใกล้ๆ ท่ารถต่างหาก ไม่ใช่ นายท่าสักหน่อย ยิ่งสร้างความงุนงงให้แก่ผมหนักขึ้น

ตำรวจจึงปล่อยผมไป เพราะเห็นผมถึงขีดถึงบ้า

องก์ 3: 10 นาที

ผมเดินออกจากสถานีตำรวจ สอดสายตามองหาเพื่อนนิรนามของผม เขาหายไปไหนแล้ว เขาน่าจะปรากฏตัวให้ผมเห็นตอนนี้ ผมเดินผ่านคลินิก โชคเข้าข้างผมแล้ว ผมเห็นเพื่อนนิรนามของผมกำลังคุยกับหมออยู่ ผมจึงเข้าไปเพื่อพบเขา

เมื่อผมเข้าไปในคลินิก ก็ไม่พบเขาแล้ว พบแต่ผู้ช่วยและหมอเพียงสองคน หมอแสดงตัวเป็นมิตรกับผม พูดเรื่องอดีตที่ดีๆ จนผมรู้สึกผ่อนคลาย และพาผมเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง แล้วฉายภาพ VTR ให้ผมดู ...

พระเจ้าช่วย มันเกิดอะไรขึ้นกับผมนี่! ผมเป็นคนไข้ของหมอมาหลายเดือนแล้ว ในภาพผมกำลังคุยกับสิ่งที่ไม่มีตัวตน

ทุกอย่างที่ตำรวจพูด และที่หมอบอก มันคือเรื่องเดียวกัน และบอกว่าผมจะต้องได้รับการบำบัดรักษาอย่างจริงจังในฐานะผู้ป่วย แต่ผมไม่เชื่อในสิ่งที่หมอเพื่อเจ้อ ผมรีบออกจากคลินิกโดยไม่ฟังคำคัดค้านของหมอ แล้วพาร่างที่ยังไม่หายร่องร่ำง เดินตรงไปที่ท่ารถด้วยจิตใจที่สับสนลอย ในขณะที่ยังได้ยินเสียงอธิบายของหมอเกี่ยวกับโรคของผม

เมื่อไปถึงที่โต๊ะทำงานของนายท่า ผมตรงเข้าไปถามชายคนหนึ่ง ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะนายท่าว่า เขาอยู่ที่ไหน ชายคนนั้นบอกผมว่า เขานี้แหละคือนายท่า ผมยิ่งสับสนหนักขึ้น ตรงจะเข้าไปทำร้ายเขา ที่โกหกผมซึ่งหน้า แต่เขาก็หยุดผมด้วยกำปั้นเข้าเต็มใบหน้า จนผมล้มพุบหงายแผ่ที่พื้น ท่ามกลางผู้คนมามุงดูผม.

จบ.

แรงบันดาลใจที่คิดเรื่องนี้:

จากการได้ดูเรื่องราวของ ศาสตราจารย์ จอห์น แนช ในภาพยนตร์เรื่อง A Beautiful Mind กับเรื่อง Mechanist ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนเป็นโรคจิตเภท ทำให้เกิดแนวคิดสร้างเรื่องราวใหม่ขึ้นอีกเรื่องหนึ่ง ที่เข้ากับบรรยากาศแบบไทยๆ

5 กรกฎาคม 2556